

Nebeská transfúze (Mt 22, 1-14)

Jak může být král tak neoblomný a tvrdý? Jak může zapomenout na ty, kteří ho zavrhli a vyloučili ze svého života? Nechová se Bůh v tomto podobenství jako malé dítě, které se urazilo, když nedostalo, co chtělo. Hodovní sň zaplnili ti, kteří tam podle původního pozvání neměli co dělat. Ti, pro něž hostina byla určena zůstali venku. Proč? “*Nechtěli přijít (neměli chuť přijít, nebyli ochotni přijít).*” (3) V textu se dovídáme další důvod: “*Odešli, jeden na soukromé pole, druhý na svou tržnici (obchod, skladiště).*” (5) Pozvání ztrácejí ti, kdo na první místo kladou soukromé záležitosti, snahu o zabezpečení života. Král o nich říká: “*Pozvaní nebyli cenní (hodnotní).*” (8) Účast na svatbě mají lidé, které by tam málokdo čekal. Lidé *zlí (špatní, nemocní, škodliví, zlomyslní, podlí), dobří (stateční, šlechetní, zdraví, čestní).*” O co jde? Když mohou být přítomni podlí s ušlechtilými, proč jsou z Království Božího vyloučeni ti odmítaví? Jak je král (Bůh) může prohlásit za bezcenné?

“Při velkých hostinách bylo zvykem pozvat hosty už několik dní předem a sdělit jména ostatních pozvaných. Farizej nepřijal pozvání k hostině, aniž se napřed neinformoval o účastnících. Jestliže mezi pozvanými byli ,nečistí, nevědomí, hříšníci‘, farizej pozvání odmítl, neboť požehnání, pronášená při jídle, spojovala účastníky hostiny v úzké společenství. V den hostiny pak bylo zasláno druhé, definitivní pozvání.” (volně převyprávěno podle Doc. Dr. Kunečky).

I my se setkáváme s podobným přístupem pozvaných do církve nebo k Večeři Páně. Někteří odmítnou účast pro přítomnost jim nepřijatelných lidí. V čem je problém? Lidé odmítnou hostinu Krále kvůli přítomnosti jim nesympatických lidí. Ovšem zavržení člověka Bohem ctěného znamená zavržení samotného Krista. Setkáváme se s následující lidovou představou: Nemohu se účastnit stolování s Kristem, neboť můj život je v nepořádku. Pak stavíme sebe samé nad Krista. Navíc setkání člověka s člověkem často zprostředkovává setkání s Bohem. Církev je jako Noemova archa. Jsou tam přítomní čistí i nečistí, zapáchá to tam, ale je to způsob záchrany, který určil Bůh.

Pozvání na večeři v Orientu znamená nabídku přátelství. Hebrejský název těchto společných večeří (chabúrá) je odvozen od slova přítel. Jde o největší poctu, Bůh jde za lidmi. Bůh nikoho ze svého království nevyloučil, oni se vyloučili sami. Proč nakonec nepřemluví i odmítavé, když ty “*od plotů a cest*” nechává přemlouvat? Boží láska nakonec bude mít poslední slovo, jde o to abychom si ji automaticky nezapočítali do svého plánu. Ten, kdo odmítá společenství věřících lidí, společenství s Kristem, ten ubližuje předně sobě samému. Text to vyjadřuje slovesy “*je vyvržen do tmy*”, “*vyvržen do duchovní smrti.*” (13) My se navzájem potřebujeme.

V čem je hodnota společenství? U Ježíšova stolu jsme si všichni rovni. On přijímá ty, kterými druzí pohrdají, ztraceného člověka neodepisuje, nýbrž přijímá. U Ježíšova stolu jsme si všichni rovni. Stolujeme s těmi, které společnost zavrhla a vyjadřujeme si vzájemnou solidaritu, sounáležitost.

Průběh židovské hostiny (velmi zjednodušeně):

Hostina měla tři části:

a) **předkrm:** Tento chod se podával v předsálí. V předsálí se sedělo na stoličkách (polštářích). Chyběli-li zvláště očekávaní hosté, mohlo jim být doručeno ještě jedno naléhavé pozvání (Mt 22,4).

b) **vlastní jídlo:** Po předkrmu byli pozvaní uvedeni hostitelem do jídelního sálu. Základním vybavením byl stůl obklopený polštáři na nichž se leželo na levém boku. Hostinu zahájil hostitel. Vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, lámal chléb a rozděloval přítomným

hostům. Rozdělování probíhalo beze slov, vzdáleným se chléb podával z ruky do ruky.

c) **zákusek:** Po ukončení jídla je uklizen stůl i celá místnost. Následuje modlitba nad kalichem a je přineseno kadidlo, aby se místnost naplnila vonným dýmem. Jako zákusek se podávalo něco smaženého, mandle, ryby, houby.

Mladí lidé vyslovují námitky: Proč se v církvi z obyčejných věcí (např. chléb) dělá něco posvátného (tělo Kristovo)? Pronášená požehnání nad chlebem a kalichem nerozmnožují jejich posvátnost. Tím nevzniká svatost věcí, které dříve byly obyčejné, profánní. Naopak, požehnáním jsou vyjmuty ze svatosti, svatý je pouze Bůh. My lidé můžeme požívat plody Hospodinova stvoření. Jídlo nemá pouze funkci fyzickou, materiální – tedy nasycit člověka, posílit tělo. Jsou znamením Boží péče o člověka, živí nejen tělo, ale i srdce člověka. Chléb, který dává Bůh, nemůže být shromažďován, ale rozdělen, lámán, je to dar vyjadřující solidaritu s druhými, stvrzuje společenství s Bohem i sesterství a bratrství.

Večeře Páně nám poskytuje povzbuzení:

2 Kor 4,8,9: *“Na všech stranách jsme tísněni, ale nejsme zahnáni do úzkých, jsme bezradní, ale nejsme v koncích, jsme pronásledováni, ale nejsme opuštěni, jsme sraženi k zemi, ale nejsme poraženi.”*

Kristus chléb lámal se slovy: *“Toto jest mé tělo, které se za vás vydává, to čiňte na mou památku.”* (L 22,19) Co máme činit na jeho památku? Lámát se. Vydávat se, sloužit. Služba lidem není snadná, bývá to činnost bolestivá a namáhavá. V Bibli je vyjádřena slovesem “lámat se”. Když se člověk vydává v šanc, nejenom že to bolí, ale i vyčerpává. Jakoby ze zlámaného těla vytékala krev, tedy život, síla. Tehdy v duchovním slova smyslu přichází Ježíš a umožňuje nám vnitřní transfúzi. Sám ze sebe nám vrací sílu k nesobeckému životu. Jeho krev není mnou poznamenaná. Tehdy lze říci: Nežiji již já, ale Kristus. *“Toto jest má krev...která se za vás prolévá.”* (L 22,20)

J. Dvořák